Juny 2022

«Ets el meu Déu! Ningú com tu no em fa feliç» (Sal 16,2)

La Paraula de Vida d'aquest mes està treta del llibre dels Salms, que recull les pregàries per excel·lència, inspirades per Déu al rei David i a altres orants, per ensenyar-los com dirigir-nos a Ell. Tots ens hi podem trobar, en els salms, ja que toquen les cordes més íntimes de l'ànima; expressen els sentiments humans més profunds i intensos: el dubte, el dolor, la ira, l'angoixa, la desesperació, l'esperança, la lloança, l'agraïment, la joia. Per això, els pot pronunciar qualsevol home i dona de tots els temps, cultures i en qualsevol moment de la vida.

«Ets el meu Déu! Ningú com tu no em fa feliç»

El Salm 16 era el preferit de molts autors espirituals. Per exemple, santa Teresa de Jesús comentava: "Qui a Déu té, res no li falta: n'hi ha prou amb Déu". El P. Antonious Fikry, teòleg de l'Església Ortodoxa, assenyalava: "Aquest és el salm de la Resurrecció, per això l'Església el prega a primera hora [...], ja que Crist ha ressuscitat a l'alba. Aquest salm ens dona esperança en la nostra herència eterna i per aquesta raó el trobem amb el títol de 'daurat': vol dir que és una paraula d'or, un joiell de la Sagrada Escriptura".

Provem de repetir-lo pensant en cada paraula:

«Ets el meu Déu! Ningú com tu no em fa feliç»

Aquesta pregària ens abraça, sentim que la presència activa i amorosa de Déu comprèn tot el nostre ésser i el del creat; percebem que Ell recull el nostre passat, el nostre present, el nostre futur. En Ell trobem la força per afrontar amb confiança els patiments que ens assalten en el nostre camí i la serenitat per aixecar els ulls, més enllà de les ombres de la vida, a l'esperança.

Aleshores, com podem viure la Paraula de Vida d'aquest mes? Aquesta és l'experiència de C. D. "D'un quant temps ençà he començat a no sentir-me bé, per la qual cosa m'he sotmès a una sèrie de proves que necessitaven un llarg temps d'espera. A la fi, quan he sabut el que tenia –la malaltia de Parkinson– ha estat un cop dur! Tinc 58 anys, com és possible? -em preguntava- Per què? Soc professora de Ciències Motores i Esportives; l'activitat física és part de mi!

Em semblava perdre quelcom massa important. Però he tornat a pensar en l'elecció que vaig fer quan era jove: "Ets tu, Jesús Abandonat, el meu únic bé"! Gràcies als medicaments de seguida he començat a trobar-me millor, però no sé què succeirà. He decidit viure el moment present. Després del diagnòstic he pensat escriure una cançó, cantar a Déu el meu sí: l'ànima s'omple de pau!".

La frase d'aquest salm també havia tingut un ressò especial en l'ànima de Chiara Lubich, que

va escriure: “Aquestes senzilles paraules ens ajudaran a tenir confiança en Ell, ens entrenaran a conviure amb l’Amor i així, estant cada vegada més units a Déu i plens d’Ell, posarem una vegada i una altra les bases del nostre veritable ésser, fet a imatge seva”[1].

Unim-nos, doncs, en aquest mes de juny per alçar a Déu aquesta “declaració d’amor” a Ell i així irradiar pau i serenitat al nostre voltant.

Letizia Magri

[1] C. Lubich: Palabra de vida - julio de 2001. En: *Ciudad Nueva* n. 378 (7/2001), p. 25